

Misna slavlja i župni oglasi

Pon, 18. veljače	17.30 Po nakani (al)
Uto, 19. veljače	17.30 Po nakani (al)
Sri, 20. veljače	17.30 Na čast Sv. Josipu za dobročinitelje
Čet, 21. veljače	17.30 Za nova duhovna zvanja:
Pet, 22. veljače	17.30 Po nakani (al) DAN PRVOTISKA - MISALA
Subota 23. veljače	16.00 SKRADNIK: Po nakani (al) 17.30 SVETIŠTE: + Tonka Žibrat (30. dan); Živko Mihaljević; Milan i Marica Franjković; Stipe i Milan Prebeg
DAN GOSPODNI 24. veljače - 7. NKG	10 SVETIŠTE: Misa za narod 12 CEROVNIK: + Ivan Pavlić; Jelena Čikara

1. **CRKVA** slavi: - Sv. Petar Damiani, b i n., (21. veljače); **KATEDRA SV. PETRA** (22. veljače); Sv. Polikarp, b i mč. (23. veljače).

2. **ŽUPNA KATEHEZA** – tijekom veljače susreti su na nedjeljnim misama.

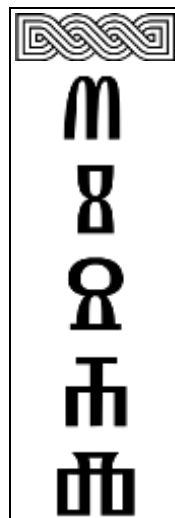
3. **SRIJEDA** u čast **SV. JOSIPU** – krunica i večernja misa – velika devetnica Sv. Josipu.

4. **HODOČAŠĆE** vjernika **G-S biskupije** u ovoj pastoralnoj godini Duhovnih zvanja na grob bl. Alojzija Stepinca u zagrebačku prvostolnicu i blaženikovu rodnu župu Krašić biti će u **subotu 27. travnja 2019.** Naše hodočašće započet ćemo u 11 sati svetom misom u zagrebačkoj prvostolnici gdje se nalazi grob bl. Alojzija Stepinca. U poslijepodnevnom satima pohodili bismo Krašić, rodnu župu bl. Alojzija. Biskup Zdenko na hodočašće poziva sve vjernike, osobito mladost naše Biskupije, a to su ponajprije ministranti, krizmanici i mladi.

5. **MIHAEL** – tjedni listić policijske kapelanije **Sv. Mihaela Arkandela MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE – Zagreb; Godište XIV. (2018.), Broj 5(386) PETA NEDJELJA KROZ GODINU, 10. veljače 2019.** prikazao je naše Svetište (str. 14 - 15.) Policijski kapelan je pater Stjepan Harjač, a Vinko Bakula, pomoćnik kapelana.

6. **TEČAJ ZA BRAK** – započinje u petak, 15. ožujka u Pastoralnom centru Sv. Križa u Ogulinu u večernjim satima i održava se dva vikenda. Tečaj je obavezan za sakram. ženidbe.

7. **PRVOTISAK Misal po zakonu rimskog dvora** – tiskan glagoljicom 22. veljače 1483.

HRVATSKI GLAGOLJSKI TISKANI MISALI

1. *Prvotisak misala, 1483. godine, nije poznato mjesto tiskanja.*
2. *Senjski misal, Senj, 1494.*
3. *Misal Pavla Modrušanina, Venecija 1528. g.*
4. *Kožičićev misal, Rijeka 1531. g.*
5. *Levakovićev misal, Misal rimskij va jezik slovenskij, Rim 1631.*
6. *Parčićev misal, Rimski misal slavenskim jezikom, 1. izdanje 1893, 2. 1896, 3. 1905.*
7. *Karamanov misal, Misal rimski slavenskim jazykom, Rim 1741.*
8. *Vajsov misal, Rimski misal slovënskimi jezikom Prësv. G. N. Urbana papi VIII povelënjem izdan, Rim 1927.*

Izdavač: pop Antun Luketić - Župni ured Oštarije: www.zupa.ostarije.com

Pod Gospinim plaštom

OŠTARIJE i SKRADNIK, CEROVNIK i VOJNOVAC

047-584-070 • 098-887-044 • pop.ante@gmail.com

17. veljače 2019. • 6. NKG • God. X. • br. 7 (442)

Osam blaženstava

Čitanje svetog Evanđelja po Luki: U ono vrijeme: Isus side s dvanaesticom i zaustavi se na ravnu. Podigne oči prema učenicima i govoraše: »Blago vama, siromasi: vaše je kraljevstvo Božje! Blago vama koji sada gladujete: vi ćete se nasititi! Blago vama koji sada plačete: vi ćete se smijati! Blago vama kad vas zamrže ljudi i kad vas izopće i pogrde te izbace ime vaše kao zločinačko zbog Sina Čovječjega! Radujte se u dan onaj i poskakujte: evo, plaća vaša velika je na nebu. Ta jednako su činili prorocima oci njihovi!« »Ali jao vama, bogataši: imate svoju utjehu! Jao vama koji ste sada siti: gladovati ćete! Jao vama koji se sada smijete: jadikovati ćete i plakati! Jao vama kad vas svi budu hvalili! Ta tako su činili lažnim prorocima oci njihovi.« *Riječ Gospodnja (Lk 6,17.20-26).*

Hram Blaženstva izgrađen 1937 godine s osmerokutom kupolom.

Blago vama siromasi... Jao vama bogataši...

Isus veli: *Blago vama, siromasi (...)* Blago vama koji sada gladujete (...) Blago vama koji sada plačete (...) Blago vama kad vas zamrže ljudi... Da nema uskrsnuća od mrtvih, oni koji su siromasi, ostali bi jadni, a ne blaženi, oni koji gladuju, bili bi bijedni, a ne blaženi, oni koji plaču, bili bi nesretnici, a ne blaženi, a žrtve mržnje bi bili prokletnici, a ne blaženici...

Okavo, Božji čovjek u sebi uvijek ima mir. On nastoji ostvarivati Božje kraljevstvo na zemlji, on nastoji sa zahvalnošću uživati blagodati i dostignuća našega vremena, on zahvaljuje Bogu i za zdravlje i za prijateljstvo i za obiteljsku ljubav, ali u isto vrijeme zna: ako nešto od toga čovjeku i nedostaje, ako mu se nepravedno zaniječe ili otme, ako ga pogode životne nevolje i poteškoće, taj isti čovjek vjernik zna da se može pouzdati u Boga. Naime, kao što je Krist upravo po svojoj mucu i križu prešao u slavu uskrsnuća, tako će se na nama ostvariti ono što veli Ivan apostol: *I otrt će im svaku suzu s očiju, te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer – prijašnje uminu.* " To vjerujemo za sebe. To vjerujemo i za tolike naše pokojne koji su pred nama otišli. Vjerujemo da Bog svoju svemoć i svoju beskrajnu ljubav upravo na taj način iskazuje prema čovjeku kao vrhuncu njegova stvorenja. Bog nas je stvorio na svoju sliku, njegov je Jedinorođeni Sin, Bog od vječnosti, njemu jednak u božanstvu, uzeo upravo naše čovječstvo, utjelovio se kao Isus Krist, Bog je njega, Isusa, i nas zajedno s njime opečatio darom Duha Svetoga. Razumljivo je onda da takav Bog želi i nas učiniti dionicima svoga vječnoga života. Neka se to ostvari na svakom pojedinome od nas.

Alojzije Stepinac, nadbiskup zagrebački

Govor na sudu, Zagreb, 3. listopada 1946.

„Na sve tužbe, koje su ovdje protiv mene iznesene, odgovaram da je moja savjest mirna, makar se publika tome smijala. Sada se ne kanim braniti niti apelirati protiv osude. Ja sam za svoje uvjerenje sposoban podnijeti ne samo ismijavanje, prezir i poniženje, nego, jer mi je savjest čista, pripravan sam svaki čas i umrijeti. Stotinu puta je ovdje ponovljen izraz "optuženi Stepinac". Ali nitko nije toliko naivan, da ne bi znao, da iza toga "optuženoga Stepinca" sjedi ovdje na optuženičkoj klupi nadbiskup zagrebački, hrvatski metropolit i predstavnik Katoličke crkve u Jugoslaviji. Sami ste toliko puta apelirali na ovdje prisutan kler, da kaže da je samo Stepinac kriv ovima i njihovu stavu naroda i klera. Obični Stepinac ne može imati taj utjecaj nego samo nadbiskup Stepinac.

Već sedamnaest mjeseci se vodi protiv mene borba u štampi i u javnosti, inače dvanaest mjeseci podnosio sam faktičnu internaciju u Nadbiskupskom dvoru. Upisuje mi se u krivnju prekrštavanje Srba. To je uopće neispravan naziv, jer tko je jednom kršten, ne treba ga više prekrštavati, nego se radi o vjerskom prelazu. Ja o tom ne ću opširnije govoriti nego velim, da mi je savjest čista, a povijest će jednom reći o tom svoj sud. Činjenica je, da sam morao premještati župnike, jer im je prijetila opasnost smrti od pravoslavnih, jer su ih Srbi htjeli ubiti, zato što otežu s prijelazima. Činjenica je, da se u prošlo ratno vrijeme Crkva morala provlačiti kroz poteškoće kao zmija, a išlo se na ruku srpskom narodu s nakanom, da mu se pomogne, kako se dalo i moglo. Gospodin mi je predsjednik predočio prijepis, što sam tražio prazni pravoslavni manastir, nekoć naš pavlinski, u Orahovici, da se u nj smjeste trapisti, koje su Nijemci protjerali iz Rajhenburga. Smatram, da mi je bila dužnost, da pomognem braći Slovencima, koji su od hitlerovaca bili izagnani, da se sklone.

Kao teški zločin pripisuje mi se vojni vikarijat. Pitao me je predsjednik suda nisam li smatrao izdaju Jugoslavije dok sam u toj stvari stupio u vezu s Nezavisnom Državom Hrvatskom. Ja sam bio vojni vikar i za bivše Jugoslavije. Nastojao sam pitanje vojnog vikarijata urediti kroz ovih osam do devet godina. No nije došlo do definitivnog rješenja. To je pitanje konačno bilo uređeno u Jugoslaviji i konkordatom koji je stvoren teškom mukom, svečano ratificiran u parlamentu, da onda propadne na ulicama beogradskim. Kad je rat Jugoslavija-Njemačka bio pri kraju, ja sam morao pružiti duhovnu pomoć i ostacima vojnika katolika bivše Jugoslavije i novostvorene Nezavisne Države Hrvatske. Ako je, dakle, država propala, a vojska ostala, morali smo pogledati tu situaciju. Nisam bio persona grata ni Nijemcima ni Ustašama.

Nisam bio Ustaša, niti sam položio njihovu zakletvu, kako su činili vaši činovnici koji su ovdje. Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo Hrvatskog naroda, koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji. Rekao sam: Hrvatima se nije dozvoljavalo da

napreduju u vojsci ili da uđu u diplomaciju osim da promijene vjeru ili ožene inovjerku. Tu je faktična baza i pozadina mojih poslanica i propovijedi. Što sam govorio o pravu Hrvatskog naroda na slobodu i nezavisnost, sve je u skladu s osnovnim principima saveznika istaknutim u Jalti i u Atlantskoj povelji.

Ako prema ovim zaključcima svaki narod ima pravo na svoju nezavisnost, zašto bi se to onda branilo samo Hrvatskom narodu? Sveta Stolica je toliko naglašavala, da i mali narodi i narodne manjine imaju pravo na slobodu. Zar katolički biskup i metropolit ne bi o tom smio ni pisnuti? Ako treba, past ćemo, jer smo vršili svoju dužnost. Ako mislite, da je Hrvatski narod zadovoljan ovom sudbinom ili mu eventualno još pružite priliku da se izjasni, s moje strane nema poteškoća. Poštivao sam volju svoga naroda i poštivat ću je.

Optužujete me kao neprijatelja državne i narodne vlade. Molim vas, kažite mi, koja je za mene vlast bila 1941. godine?* Da li pučist Simović u Beogradu, ili izdajnička, kako je vi zovete, u Londonu ili ona u Jeruzalemu, ili vaša u šumi, ili ova u Zagrebu? Dapače, i godine 1943. i 1944., da li vlada u Londonu ili u šumi? Vi ste za mene vlast od 8. svibnja 1945. Zar sam mogao slušati vas u šumi i ovdje njih u Zagrebu? Je li se uopće može dva gospodara služiti? To nije po katoličkom moralu ni po međunarodnom ni po općeljudskom pravu. Nismo mogli ovdje vlast ignorirati, makar bila Ustaška, ona je bila ovdje. Vi mene imate pravo pitati i zvati na odgovornost od 8. svibnja 1945!

Glede kakvih terorističkih mojih čina nemate dokaza, niti će vam itko vjerovati. Ako su Lisak, Lela Sofijanec i drugi dolazili k meni pod drugim imenom, ili ako sam primio pisma koja nisam znao ni pročitati, ako je to krivnja, što su ljudi k meni dolazili, primit ću mirno osudu. Ako sam svećeniku Mariću dao propusnicu, ništa si ne predbacujem, čista mi je savjest, jer mi nije bila nakana učiniti ništa protiv poretka i mirne duše mogao bih poći na drugi svijet s tom krivnjom. Hoćete li mi to vjerovati ili ne, sporedno je. Optuženi zagrebački nadbiskup zna za svoje uvjerenje ne samo trpjeti nego i umrijeti.

Sam predsjednik vlade dr. Bakarić rekao je svećeniku Milanoviću: "Mi smo uvjereni, da iza tih akcija stoji Nadbiskup, ali nemamo nikakvih dokaza." To je za mene dovoljno rečeno.

[*Na upit dr. J. Batelje: "Tko je za nadbiskupa Stepinca bio vlast u Zagrebu od 1941. do 1945.?", dr. Josip Hrnčević, javni tultitelj Jugoslavije nakon rata i jedan od pisaca optužnice protiv nadbiskupa Stepinca, nije odgovorio odmah, već u drugom susretu, ovim riječima: "Svu noć nisam spavao nakon vašeg odlaska, razmišljajući o tome kojoj se vlasti Stepinac morao pokoravati." Dr. Batelja mu je odgovorio, kako bi bilo razumljivije da kao pravnik nije spavao dok je pisao optužnicu, a sada, 1993., mogao bi posve mirno snivati, i bez grižnje savjesti.] A sada: u čemu je čitav spor, naše teškoće i zašto nije došlo do smirenja prilika? Državni tužilac je toliko puta ustvrdio, da nigdje nema tolike slobode savjesti, kao ovdje u ovoj državi.

(1. dio)

Postulature

